

Фелікс Нет і Ніка та теоретично можлива катастрофа

КУПИТИ

Продовження популярної серії пригодницького та пізнавального фентезі від Рафала Косіка «Фелікс, Нет і Ніка». Героями книги є звичайні варшавські підлітки Фелікс Полоній, Нет Білецький та Ніка Міцкевич.

Канікули — справа серйозна. Навіть коли вони виглядають як звичайна подорож до моря. Бо для Фелікса, Нета і Ніки ці канікули стали незвичайними. Кілька разів друзі стояли біля краю прірви, уникаючи ТМК — теоретично можливої катастрофи — та захищаючись від неї. До того ж вони переконались, що неможлива машина часу насправді існує...

Чому варто читати: Книги про пригоди друзів Фелікса, Нета і Ніки стали бестселером не лише у Польщі, а й далеко за її межами. Крім української вони вже перекладені литовською, угорською та чеською мовами. Критики називають цю серію «польським Гаррі Поттером». За мотивами другої книги серії «Фелікс, Нет і Ніка та теоретично можлива катастрофа» знято фільм, прем'єра якого відбулася 28 вересня 2012 року.

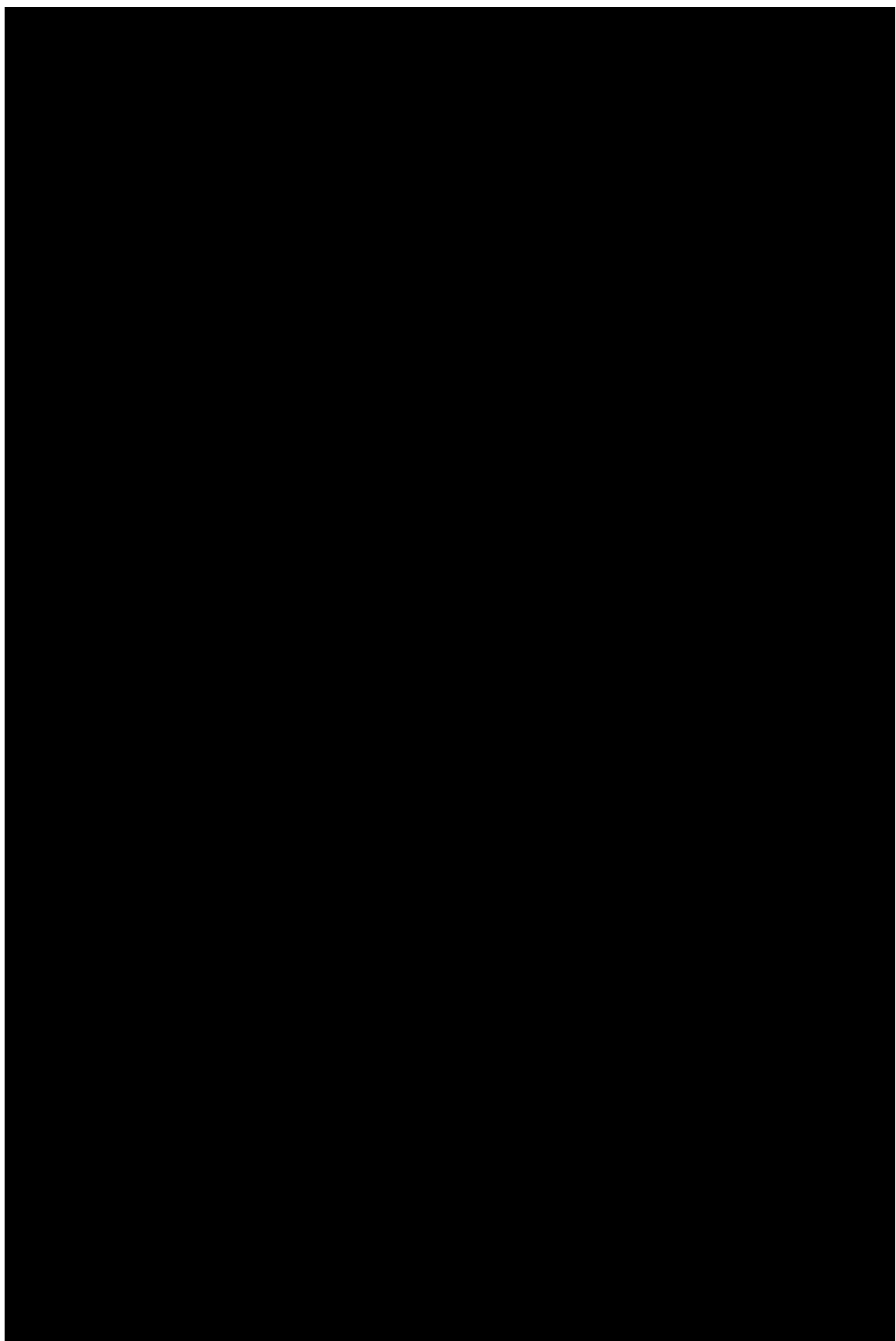
ФЕЛІКС. НЕТ:НІКА

ТА ТЕОРЕТИЧНО МОЖЛИВА
КАТАСТРОФА

Рафал Косік

Переклад з польської Ірини та Олени Шевченко

*Видавництво висловлює подяку за допомогу в роботі
над проектом куратору серії «Час фентезі»
Володимиру Арєнєву.*

© Rafal Kosik, 2004–2018

Дунець І. В., художнє оформлення, 2018

© ПП «АССА», 2019

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-93-0

Аннотація

Канікули — справа серйозна. Навіть коли виглядає як звичайна подорож. Бо для Фелікса, Нета і Ніки ці канікули стали незвичайними. Кілька разів вони стояли біля краю прірви, уникаючи ТМК — теоретично можливої катастрофи — та захищаючись від неї. До того ж друзі переконались, що неможлива машина часу насправді існує...

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Туве Янссон
за частинку магії
в моєму дитинстві

— Мушу бігти, — сумно промовила мама, поправляючи світле волосся Фелікса. — Маю важливу зустріч, і вони не впораються без мене. Будь ввічливим і слухайся вчительку.

Вона поцілувала його в чоло, сіла у свій червоний «Альфа Ромео» і швидко поїхала. На думку Фелікса, мама реально їздила надто швидко. Він ще встиг подумати, що мама колись відвезе його на заняття до університету, поцілує в чоло і, як зазвичай, промовить: «Будь ввічливим і слухайся вчительку». Невже вона не бачить, що він дорослішає?

Була середина квітня. Минуло два тижні після знищення Мортена і його банди «Невидимих». Знайдення тринадцятого зошита професора Кушмінського залишилося таємницею, а сам зошит передали вченим з Інституту надзвичайних досліджень, які взялися до аналізу формул і креслень, створених геніальним винахідником. І тепер слід було повернутися до повсякденності, а з цим Фелікс і його друзі мали певні труднощі. Нелегко забути драматичні події, які розігралися на останньому поверсі хмарочоса “Silver Tower”, можна тільки спробувати поводитись і думати, як звичайні тринадцятирічні підлітки.

Фелікс, худий світловолосий хлопець з карими очима, був одягнений у штани з безліччю кишень і в толстовку на «блискавці». Він повернувся в бік старої будівлі школи. Було ще досить рано, до

початку уроків у понеділок залишалося понад двадцять хвилин. Хлопець зітхнув і піднявся широкими сходами до великих дверей гімназії імені професора Стефана Кушмінського. Він зайшов у будівлю одним з перших і одразу ж натрапив на цікаву сцену. Стурбований директор школи, магістр-інженер Юліуш Ромашка стояв посеред холу в бордовому костюмі, що обтягував його величезний живіт. Костюм доповнювали жилетка, блакитна сорочка і червоний «метелик». Директор завжди був надто елегантним, хоч елегантність у його виконанні викликала різну реакцію. Він спостерігав, як двоє працівників розбирали біля будки консьєржа конструкцію, складену з крісел, картонних ящиків і навіть внутрішньої стулки дверей.

У нічного сторожа Сильвестра в останні місяці було багато проблем, пов'язаних з незвичними подіями в школі. Спочатку це були привиди, потім коридорами вешталися механічні фрагменти роботів. Двічі сторож мало не втратив роботу, бо ніхто не вірив, що йому це не примарилось. Імовірно, барикада була справою його рук, і це знову віщувало проблеми. Які цього разу? Фелікс вирішив запитати про це Віктора — найбільш поінформованого в школі.

У повітрі витав аромат засобу для миття підлоги. Схоже, пані Пумпернікель натерла всі коридори у вихідні. Підлога блищала, немов дзеркало, а це означало, що кілька днів потрібно бути уважним, аби не впасти на дерев'яній ковзанці.

У кінці коридору стояла знайома фігура — дівчина з рудими кучерями. Ніка, як зазвичай у чорних мартенсах, які блищали сильніше, ніж підлога, помахала Феліксу. Весь одяг Ніки, крім мартенсів, був, найімовірніше, з секонд-хенду, але дівчина носила спідниці та джинсові куртки з таким шармом, що навіть старші учні часто озиралися на неї.

— Привіт! — Вона усміхнулась, коли Фелікс підійшов до неї. Її зелені очі весело блищали. — Я їду з іншого краю міста, то можу приїхати раніше, а ти чого так рано?

— Мама запропонувала підвезти, — відповів він. — У неї вічно немає часу, тому я подумав, що вона зрадіє. А Нет сам приїде на шкільному автобусі. Бачила барикаду?

— Не здивуюся, — сумно промовила Ніка, коли вони підіймалися на другий поверх, — якщо зараз Сильвестр точно вилетить з роботи.

— Цього разу йому дійсно щось примарилось, — усміхнувся Фелікс. — Гадаю, ми надовго вичерпали ліміт дивних пригод.

Цієї миті вони почули крик і стукіт жіночих підборів. Школярі зупинилися посеред коридору.

— Або не вичерпали... — зітхнула Ніка.

З-за повороту вискочила математичка Лінійка, нахилившись, немов спринтерка на повороті бігової доріжки. Воюючи з великою вагою і злегка пробуксовуючи на полірованій підлозі, вона вибігла на фінішну пряму. Якимось дивом не впала, але підбори не витримали перевантаження. Спочатку один, потім другий обламались і відлетіли. Вона навіть не помітила цього, тільки з божевільним блиском в очах, машучи руками і важко дихаючи, пробігла повз Фелікса й Ніку. Порив вітру торкнувся їхнього волосся, коли математичка дісталася сходів.

— І що знову? — тихо запитав Фелікс.

— Бідна жінка, — прошепотіла Ніка. — Схоже, у Бутлера знову втік тарантул.

До неї дійшло, що вона тільки-но сказала, і дівчина зблідла — бо теж боялася павуків. Професор Бутлер, учитель біології, тримав у своєму кабінеті жахливі зразки рослин та тварин, ба навіть дивних організмів, про які важко було сказати, хто чи що вони насправді. На додаткових заняттях з прогресивної ботаніки школярі були свідками експериментів із деякими дійсно дивними видами.

З того боку, звідки вибігла математичка, долинали дивні звуки, мовби хтось бив по підлозі то кухлем, то гумовим килимком. Стук, ляп, стук, ляп...

За секунду все стихло. Фелікс і Ніка з напруженням вглядалися в поворот коридору. З-за повороту на висоті людської голови з'явилося щось червоне, схоже на пуп'янок великої квітки. Діти здивовано розглядали його, сподіваючись ось-ось побачити автора жарту. Здивування перейшло в занепокоєння, коли з'явилося товсте, в декілька сантиметрів, вигнуте стебло, велике м'ясисте листя та непропорційно маленький горщик, з якого в усі боки стирчало коріння. Ніщо не вказувало на те, що хтось штовхає цю істоту.

З першого поверху пролунав ще один зойк та шум: пані Лінійка не вписалася в наступний поворот і налетіла на працівників, які демонтували барикаду. Голівка квітки повернулася в бік, звідки лунав

галас. Почулося бурмотіння, і два нижні листки заворушилися. Вони торкнулися підлоги і... підняли рослину так, щоб горщик відірвався від землі. Стебло зігнулося ще сильніше, штовхаючи горщик уперед. Глиняна посудина стукнулася об підлогу.

— Не ворухись! — прошепотів Фелікс і схопив Ніку за руку. — Воно реагує на рух.

Друзі стояли як укопані, затамувавши подих, а рослина ступила ще кілька «кроків». Стук, ляп, стук, ляп...

За їхніми спинами з туалету біля сходів пролунав шум води. Рослина завмерла за декілька кроків від дітей. Фелікс краєчком ока помітив, як хтось виходить з туалету і спускається сходами. Рослина випросталась і з неймовірною швидкістю рушила вперед, відштовхуючись горщиком і листям. Вона робила двометрові стрибки. Стук, ляп, стук, ляп, стук, ляп... Рослина пробігла за метр від завмерлих дітей і рушила в бік сходів. Раптом вона пригальмувала, тягнучи горщик по підлозі, і повернула голівку. Рослина прислухалася до шуму води, що наповнювала зливний бачок. Потім вона повернулася у бік, де зчезла потенційна жертва, тоді знову «придивилася» до відчинених дверей і нарешті вирішила. Рослина увійшла в туалет.

Фелікс поворухнувся, витягаючи з кишені складаний ніж, відкрив лезо і навшпиньках вирушив у бік сходів. Ніка, тримаючи його за толстовку, пішла слідом.

— Воно побачить нас, — ледь чутно прошепотіла дівчина, але не відставала.

Проте Фелікс не повернув у бік сходів, а повільно рушив до дверей туалету. Ніка вигнулася і зазирнула всередину.

— Фуу! — скривилася вона. — Воно п'є воду з унітаза!

«Голівка» рослини раптом виринула з унітаза й повернулася в їхній бік. З пелюсток стікала вода. Вони завмерли, а рослина рушила до них, розтуляючи пащу, повну гострих зубів. Стук, ляп, стук, ляп! Фелікс штовхнув двері. Вони з гуркотом зачинились, і в цю саму мить щось ударило в них ізсередини.

— Час евакуюватися, — тихо промовив Фелікс.

Ніка закліпала очима і палко закивала. Щось знову вдарило в двері, навколо одвірка посипалася штукатурка. Діти позадкували до сходів.

— Воно недостатньо розумне, щоб натиснути на ручку, так? — з надією прошепотіла Ніка.

Мов у відповідь на її слова, ручка почала опускатися. Фелікс кивнув, схопився за ручку і потягнув нагору. Він уперся в підлогу та зціпив зуби. Проте ручка поволі продовжувала опускатися. Ніка сперлася спиною на двері.

— А п'ять хвилин тому я думала, що вже нічого не трапиться, — застогнала дівчина.

Дверна ручка опустилась, двері міліметр за міліметром відчинялися. Ноги дітей повільно заковзали по підлозі.

— Потрібна допомога! — зойкнув Фелікс, відпускаючи ручку й концентруючись на утримуванні дверей.

Між стулкою і одвірком з'явилися два листки, які розширювали щілину.

Фелікс кинув погляд у бік сходів. Від них школярів відділяло п'ять метрів.

— На рахунок три біжимо вниз, — сказав він. — Сподіваюся, воно впаде зі сходів. — Ніка кивнула. — Увага... раз... два...

— Фелікс і Ніка! Без Нетя?

Листя раптово зникло, і двері зачинились. У туалеті запала абсолютна тиша. Професор Бутлер у своєму білому (колись) фартуху повільно рухався в їхній бік. Рідке масне сиве волосся понуро звисало.

— Від мене втік один екземпляр, — усміхнувся він, ніби йшлося про рідкісний вид канарки. — Його треба знайти до того, як тут з'являться учні. Ще хтось злякається... Ви не бачили мою тигрову мухоловку?

— Тигрову мухоловку?! — повторили друзі одночасно, все ще утримуючи двері.

— Забули? *Drosera superiora*. Така маленька чудова рослинка, яка полює на мух.

— Маленька? — застогнала Ніка.

— На мух? — ковтнув слину Фелікс.

— Можливо, вона вирішила податися на полювання. Так би мовити, вийшла з-під ковпака, хі-хі. — Бутлер засунув палець у вухо і хвилину довбався в ньому. — Не думав, що це мандрівний вид.

— Не знаю, чим ви її годували, — повільно промовив Фелікс, — але маленькою її не можна назвати.

— Усі вихідні вона нічогісінько не їла, — зізнався професор, розглядаючи палець, який витягнув з вуха. — Можливо, трохи... зголоділа.

Діти презирнулись, а потім сильніше налягли на двері.

— Гадаю, в неї були дуже насичені вихідні, — продовжив Фелікс. — Закладаюся, що в підвалі більше немає щурів.

— А на даху — голубів, — додала Ніка.

— Залишається тільки сподіватися, що Сильвестр іще живий.

— Про що ви говорите? — запитав професор, примружившись.

Він уважно подивився на дітей, потім перевів погляд на двері, які вони втримували, і на його обличчі з'явився вираз реального занепокоєння.

— Вона там? — запитав він.

Діти швидко закивали.

— Хтось її бачив?

— Лінійка, — відповіла Ніка, але швидко виправилася, — тобто вчителька Бонк.

— Вона дуже виросла? — Бутлер схвильовано озирнувся. — Звісно ж, я питаю про *drosera*, а не про... вчительку Бонк.

— Трохи... — скривилася Ніка.

— Як «трохи»? — Професор майже загрозово схилився над дівчиною. — На п'ять сантиметрів? — Ніка похитала головою. — На десять? Може, краще у відсотках?

Ніка почала рахувати, затнулася і глянула на Фелікса.

— Я б сказав, що... е-е-е... на тисячу відсотків. — Фелікс відсунувся від дверей.

— Ні... Це означало б, що зараз вона в десять разів більша. Схоже, ти помилився в розрахунках... — Бутлер раптом зблід, хоча при його блідій шкірі це досі здавалося неможливим. — О Боже, вона наїлася супердобрива...

Професор кинувся до дверної ручки, але Ніка швидко захитала головою і ще сильніше налягла спиною на двері.

— Вона більша за нас, — промовила дівчина.

— Все одно я хочу її побачити...

Дівчина розправила плечі, затуляючи вхід.

— Це кровожерливе чудовисько! Я не випущу її!

Знизу пролунав шум і підвищені голоси. Професор озирнувся і швидко запитав:

— А якщо вона прогризе дерево?

Ніка відскочила від дверей, а Бутлер швидко відчинив їх та зник усередині. Друзі відступили, дивлячись на двері, які повільно зачинялися. Мить було тихо.

— Негайно вилазь із кабінки! — пролунав рішучий голос професора.

Зарипіли завіси. Стук, ляп, стук, ляп. Бутлер гучно втягнув повітря від здивування, а потім гучно його видихнув.

— Що ти собі думаєш? — запитав він з дивним за цих обставин спокоєм. — Хочеш закінчити як добриво? Не соромно?

Друзі, долаючи страх, наблизилися до дверей, і Фелікс обережно прочинив їх. Рослина стояла посеред туалету в калюжі води, змішаної з землею. Вона мала вигляд купки нещастя. Згорбилася, листя обвисло, а голівка сумно схилилася.

— Що мені з тобою робити? — Професор по-батьківськи погладив її.

Рослина поворушила стовбуром. Було видно, що вона щиро кається.

— Дісталася до супердобрива, — радше ствердив, аніж запитав професор.

Рослина погодилася, ледь помітно кивнувши, що означало: «Його було легко дістати...»

— Що ви робите?

Фелікс і Ніка підстрибнули й мало не скрикнули, відчувши на своїх плечах чийсь долоні. Вони різко озирнулися. За ними стояв Нет. Він весело усміхався, і це означало, що він ще не зазирнув у туалет. На ньому була бордова толстовка з капюшоном і зелені, надто мішкуваті штани. Темно-русяве волосся традиційно мало такий вигляд, немов по дорозі в школу він зустрівся з торнадо.

— Навіщо Сильвестр зробив ту барикаду? — запитав Нет, поправляючи окуляри. Він не розумів, чому їхні обличчя перелякані. — Що він міг таке страшне побачити? Чому ви мовчите?

Ніка причинила двері ногою.

— Іди і подивись сам, — долинув знизу голос вчительки.

— Лінійка знову чогось перелякалась. — Нет указав за спину великим пальцем. — А у вас чого це такі обличчя?

Вони спиною заштовхнули його в туалет і зачинили двері. Рослина подивилася в їхній бік. Слово «подивилася» не до кінця підходило, бо в неї не було очей, однак вона якось «бачила».

— Що ви робите? — Нет занепокоївся.

А за його спиною рослина випросталася. Професор із цікавістю чекав.

— Закладаємося на десятку? — запропонував Фелікс. — Десятка, що ти заверещиш протягом найближчої хвилини.

— Що?! — Нет відмахнувся. — Мортен переміг, банди «Невидимих» не існує. Чого ще мені боятися після зустрічі з модульними роботами-трансформерами?

— Закладаємося?

— Закладаємося! — погодився Нет. — Чому ти вважаєш, що я верещатиму?

— Пам'ятаєш старий англійський фільм «День трифідів»? — Фелікс увімкнув секундомір на годиннику. — Була ще така книжка.

— Фільм пам'ятаю... — насупився Нет. — Це про такі величезні рослини-людожери.

— А пам'ятаєш тигрову мухоловку? — запитала Ніка.

— Таку маленьку рослинку під ковпаком, яка полює на мух у кабінеті старого Плюгавця.

Ніка закусила губу і подивилася на стелю.

— Схоже, ти не бажаєш скласти ботаніку, — буркнула дівчина.

Нет замислився, починаючи щось підозрювати. Він озирнувся і побачив Бутлера, який не дуже переймався невтішним зауваженням щодо себе. Хлопець уже хотів був вибачитися, коли помітив біля вчителя рослину. Він широко розплющив очі і заверещав. Фелікс вимкнув секундомір і затулив йому рота рукою.

— Тридцять дві секунди, — сказав він. — Ти мені програв десятку. А зараз замовкни, тому що сюди злетиться вся школа. Заспокоївся?

Нет кивнув, і Фелікс відпустив його. Зараз мухоловка не здавалася грізною, розчавлена критикою свого творця.

— Так це від неї була барикада... — прошепотів Нет, вирячившись на рослину, наче загіпнотизований. — Сильвестр її побачив і знову

вчинив переполох... Що вона зжерла?

За дверима почулися кроки двох пар ніг.

— Я почула крик... Цей монстр на когось напав!

— Цециліє... прошу...

Усі завмерли в очікуванні, але кроки та голоси стали віддалятися.

— Професоре, у нас десять хвилин, щоб забрати її звідси, — Фелікс подивився на годинник. — Потім цей сорт... цей туалет перетвориться на курильню.

— Лінійка і Ромашка щойно повернули в клас біології. — Ніка підглядала крізь щілину в прочинених дверях. — Це за рогом. Ми не зможемо звідси вийти.

Професор зітхнув і подивився на рослину.

— Зараз я поставлю тобі одне дуже важливе питання. — Він нахилився, а мухоловка стиснулася так, що стала ще нижчою за нього. — І я чекаю щирої відповіді. Ти з'їла Сильвестра?

Рослина завзято запротестувала, захитавши головою і замахавши верхніми листками, полегшено зітхнув. Проте Нет мав такий вигляд, немов під час канікул випадково потрапив на екскурсію в лікарню для душевнохворих.

— Пане вчителю, — нагадав Фелікс, — треба звідси вибиратися.

— Так, непогана думка... — погодився Бутлер.

— Але нас усе одно хтось побачить, — запротестувала Ніка.

— Загорнемо її у фартух, — запропонував Фелікс.

Бутлер зняв фартух і накинув на «хребет» мухоловки. Він придивився, наморщив ніс і кілька разів поворушив вухами, через що його окуляри на кілька міліметрів піднялися.

— Як інопланетянин у халаті, — оцінила Ніка. — Ну, добре.

Нет витріщався на рослину, мов загіпнотизований.

— Перевір, який клас вільний на першому уроці, — звернувся до нього Фелікс.

Нет отямився, потягнувся до рюкзака і відкрив блискавку з брелоком, зробленим із карти пам'яті комп'ютера. Він витягнув ноутбук, відкрив його і почав стукати по клавішах.

— Клас сто тринадцять, — сказав він. — Коридором прямо, другі двері праворуч.

— О'кей, пере чекаємо там, доки почнуться уроки.

Кроки в коридорі знову стали наближатись. У туалеті почалася метушня. Фелікс і Ніка кинулися в першу кабінку. За мить Фелікс повернувся і схопив Нета за комір. Професор забіг у другу кабінку. Рослина, досі загорнута у фартух, розгублено роззиралась. У цей момент двері відчинились і в туалет зайшли троє старшокласників. Вони сунули в рот косячки, і один із них запалив. Випустили перші хмарки диму — і завмерли, тільки зараз помітивши фігуру в білому фартуху. Замість голови в неї був великий червоний бутон.

Цигарки випали з відкритих ротів. Хлопці презирнулися.

— Вибачте. — Заїкаючись і низько вклоняючись, вони вискочили за двері. З коридору долинули звуки метушні.

— Я казав?! Казав?! Галюцинація! Усі мізки випалило! Викинь це! Кинь усе в смітник...

Друзі та Бутлер вийшли з кабінок. Фелікс скривився і затоптав ще не погаслий недопалок.

— Випалило, випалило... — буркнув під ніс професор. Він зняв фартух з рослини й надів на себе.

— Я перевірю... — сказав Фелікс і виглянув у коридор. — Дорога вільна.

Вони вибігли, роззираючись. Стук, ляп, стук, ляп. Раптово вони зупинилися — біля сходів з'явилися дві старшокласниці. Розмовляючи, ті пройшли повз мухоловку і нічого не помітили, прямуючи до наступного прольоту. Мухоловка провела їх поглядом, жадібно облизуючись. Вони рушили далі. Стук, ляп, стук, ляп. Зігнувшись, прослизнули коридором, як партизанський загін. До дверей класу залишалося ще метрів десять, коли раптово як з-під землі з'явився історик, професор Цединя. Він примружив очі за товстими окулярами і придивився до рослини.

— Чи не зарано для ялинки? — запитав він Бутлера. — Лише нещодавно був Великдень. Сьогодні яке число?

Бутлер дивився на нього так, ніби хотів задушити поглядом.

— Двадцять третє грудня, — гробовим голосом відповів він.

Цединя наморщив брови, похитав головою, щось підраховуючи в думках, і пройшов повз партизанський загін далі. Стук, ляп, стук, ляп. Ніка перша досягла дверей класу сто тринадцять і схопилася за ручку.

— Замкнено! — простогнала вона.

— Воно було як великий трифід, — з-за рогу почувся стривожений голос Лінійки.

Фелікс порився у рюкзаку і витягнув звідти щось срібне, завбільшки з товстий олівець, — універсальний ключ. Засунув його кінець у замок і активував. Механізм задзижчав і клацнув, висуваючи різного виду леза. Він шукав комбінацію, яка б підійшла до замка.

—...І було схоже на голодну горилю. — Голос математички лунав дедалі ближче. — Мовби вона спиралася на руки і волочила ноги... тобто горщик...

— Можеш швидше? — прошипів Нет.

Мухоловка нетерпляче підстрибувала, стукаючи горщиком об підлогу. Вона дивилася то на ключ, то на поворот коридору.

— Воно кинулося на мене, Юліуше! — Голоси були за кілька кроків від повороту. — Ти мені віриш?

Нарешті замок піддався, і всі влетіли в клас. Фелікс зачинив двері і замкнув замок. Нет полегшено перевів подих, озирнувся і побачив мухоловку. Він відскочив як ошпарений.

— Тс-с-с... — Ніка приклала палець до губ.

Уже чути було кроки директора й математички.

— Я питаю, ти мені віриш, Юліуше?

— Ну-у, розумієш... в принципі...

— Дивись! Сліди землі! Це там...

Кроки наближалися. Ручка дверей повільно стала опускатись, і двері здригнулися. Мухоловка подивилася вниз і підняла корінці так, немов це були пальці на ногах у сандалях. З горщика висипалося трохи землі. Її було добре видно на блискучій підлозі.

— Замкнено, — сказав Ромашка. — Якщо це так важливо для тебе, то я піду по ключ.

— Почекай! Я нізащо не залишусь тут сама!

Бр-р-р, бр-р-р, бр-р-р...

— У кого бурчить у животі? — прошепотів Нет, озираючись. Він подивився на рослину і відійшов на крок, машинально піднімаючи руку в захисному жесті. — Боже! Вона дивиться на мене і пускає слину!

— У неї тигрячий апетит, — пояснив Бутлер. — Вона з'їла супердобрих і швидко росте.

— Вона буде ще більшою?

— Ми не можемо тут залишатися, — застогнала Ніка.

Мухоловка похитала голівкою.

— У коридорі багато людей, — зауважила дівчина. — Рослина, що бігає коридором, — це ненормально.

— Класичний тупик, — зітхнув Нет, занепокоєнно прислухаючись, як мухоловка часто ковтає слину.

Фелікс ляснув себе по лобі.

— До речі, це кімнатна рослина в горщику. Ми можемо її просто перенести, і нікого це не здивує.

— Сховай голову в листя, — порадив Бутлер.

Мухоловка слухняно стиснулася, перетворюючись на зелену листяну кулю.

Фелікс схопився за край горщика і подивився на Нету.

— У неї бурчить у стовбурі, — констатував Нет. — Я повинен підійти до голодного людоджера?

— Вона нічого тобі не зробить, — невпевнено зауважила Ніка.

— Ці корінці ворухнуться... — Нет скривився, але схопився за горщик і підняв його разом із Феліксом. Його перекосило, коли мухоловка сперлася на їхні плечі верхнім листям.

Не викликаючи загального інтересу, вони донесли мухоловку до класу біології та поставили в підсобці під вікном, де вона одразу ж вирівнялася.

Стіни в підсобці, як і в класі, були заставлені стелажми з клітками, освітленими галогеном тераріумами, полицями з таємничими банками та шафами і шафками, замкненими на ключ. У кутку стояв старий сейф із трьома кодовими замками. На вікнах були дерев'яні жалюзі, опущені до половини, — яскраве світло було тут небажане.

Бутлер обійшов залишки розбитого ковпака, яким раніше була накрита рослина, і підійшов до довгого робочого столу, заставленого мікроскопами й різним лабораторним обладнанням. Він підняв перевернуту порожню коробку з залишками блакитного порошку. Грізно подивився на мухоловку, але та дивилася в стелю, вдаючи, ніби не бачить того, що тримає професор.

— Це супердобриво, — пояснив він, переводячи погляд на учнів. — Потрібна лише дрібка на відро води. Дрібка! А вона зжерла денну норму для гектара лісу!

— Для чого комусь таке добриво? — запитав Нет.

— Завдяки супердобриву стало б можливим швидке відновлення лісів на великих територіях. Вистачило б тільки насіння, супердобрива, води і трохи органічних інгредієнтів. І через місяць у пустелі зашумів би ліс. Це те, що я роблю на дозвіллі.

— Вони повертаються, — раптово промовила Ніка. — Директор і е-е-е... пані Бонк. Вони нічого не знайдуть у класі сто тринадцять, тому прийдуть сюди.

Бутлер ткнув пальцем у мухоловку і категоричним тоном сказав:

— Вдай рослину.

Пролунав дзвоник.

— Що в нас першим уроком? — запитав Нет, після чого опустил руки і смиренно відповів сам собі: — Інформатика з Ефтіпі.

— Ось де ви. — На порозі стояв директор.

Професор Бутлер і трійка приятелів завмерли, неприродно випроставшись, із безневинними обличчями спираючись на робочий стіл, як гурт дітей, упійманих на кухні з солодощами. Мухоловка не ворушилася, вперше повністю заслуговуючи назви рослини.

— Треба поговорити, — промовив директор.

Він зайшов у підсобку і став просто під рослиною.

Бр-р-р, бр-р-р, бр-р-р, бр-р-р-р-р...

— Що це? — запитав він, різко озираячись.

З пащі мухоловки, яка сумирно стояла під стіною, стекла цівка слини і торкнулася рукава бездоганно чистого вишневого піджака.

— Я не снідав, — збрехав Нет.

— Так, ти якось погано виглядаєш... Мої дорогенькі, час іти до класу.

Друзі слухняно вийшли з підсобки. Однак вони зупинилися під дверима класу, тому почули кожне слово.

Директор крокував по кімнаті, заклавши руки за спину. Мухоловка швидким рухом листя перехопила нитку слини, що причепилася до його рукава, після чого знову завмерла, уважно спостерігаючи за гостем і намагаючись побороти голод.

— Нам треба поговорити про те, що тут відбувається... — почав Ромашка. — Минулого місяця таранул, зараз якийсь зелений монстр... Що ти тут робиш, Зеноне?

— Навчаю, — відповів Бутлер. Він зняв окуляри і витер краєчком фартуха. Це не зробило скло анітрохи чистішим.

— Ти не виконуєш програми, про це я говоритиму на педраді. — Директор пробігся поглядом по виставлених екземплярах, і його пересмикнуло. — Батьки деяких дівчат скаржаться на різні гидоти й потвор, які ти тут тримаєш. Що буде, коли щось із твоїх... чудасій вийде і нападе на котрогось учня?

— Усе чудово захищено і не становить загрози.

Плям, плям, плям...

— А зараз що це було?! — Директор нервово розглядав тераріуми й банки з дивничками.

— Радіатор! — швидко відповів Бутлер. — Там повітря у трубах...

— А-а-а... Щоразу, коли я сюди заходжу, відчуваю дивний неспокій... Повернімося до мети мого візиту. Я розмовляв із Сильвестром. Знаєш, що він мені розповів? Нібито бачив уночі щось зелене, що бігало коридором і полювало на щурів у підвалі. — Директор відкашлявся. — А знаєш, що бачила Цецилія? Теж зелене, що бігало коридором.

— Масовий психоз, — цілком серйозно відповів Бутлер. — Цецилія почула це від Сильвестра й повірила.

— Тоді що ж вона бачила?

— Учня в зеленій кофті. Решту домалювала її уява.

Ромашка закліпав очима і задумливо подивився на жалюзі. Він підійшов до вікна. Мухоловка боролася з голодом, проте не витримала. Вона відкрила пащу, величезну, як у тигра, повну гострих зубів, і нахилилася, цілячись у лисину директора. Бутлер кинувся до неї, схопив за шию, тобто за верхню ділянку стебла, і притиснув до стіни.

Ромашка перелякано відсахнувся.

— Мало не впала, — швидко пояснив біолог. — Замалий горщик, нестійка. Краще її прив'язати до труби.

Мухоловка послала йому вбивчий погляд, але Бутлер прив'язав її стрічкою до труби центрального опалення.

— Так краще, — сказав він, потираючи руки. — Інакше б ти подумав, що вона хоче на тебе накинутися. Хі-хі, — зареготав він.

Директор теж видав смішок, але без ентузіазму. Він послабив «метелика», підозріло зиркнув на випростану струнко мухоловку і повільно позадкував.

— Ну... тоді, — сказав він, відшукуючи в собі видимість упевненості, — позбудься змій, отруйних павуків і подібних істот. Їх можна показувати учням на картинках.

І з явним полегшенням він вийшов з класу біології.

— Радіатор? — буркнув він під ніс. — Але ж опалювальний сезон закінчився...

Фелікс, Нет і Ніка відвернулися, вдаючи, що раптом зацікавилися видом з вікна. Коли директор зник за рогом, вони рушили в бік кабінету інформатики.

— Ромашка хоче позбутися всіх чудовиськ Бутлера, — сумно промовила Ніка.

— Щось тебе це не дуже втішає, — зауважив Фелікс.

— Мені його шкода.

— Але зникнуть павуки, змії, скорпіони і все, чого ти боїшся.

— Якщо вони будуть за склом, то я можу це пережити, — махнула вона рукою. — Просто сяду під вікном і не буду їх бачити. А от він цього не переживе.

— Ми повинні йому допомогти, — вирішив Фелікс. — У принципі, він непоганий чувак. І придумав парочку кльових... екземплярів.

— Якщо ту мухоловку посадити у дворі, вона буде ефективніша за ротвейлера, — зазначив Нет.

Вони увійшли в клас. Усі учні вже були на місцях. Ефтіпі подивився на годинник, із докором зиркнув на тих, хто запізнився, і вказав на місця за комп'ютерними столами, розміщеними острівцем. Ефтіпі був високим худим чоловіком з великим гонором. Перші п'ятнадцять хвилин майже кожного уроку він витрачав на розповідь про власні заслуги та успіхи з часів, коли ще не викладав у школі. Колись він працював у кількох великих компаніях, де відповідав за безпеку даних. Він ніколи не говорив, чому вже там не працює. На уроках інформатики найбільше страждав Нет, який знав про комп'ютери

більше, ніж досвідчені програмісти. Він змушений був це приховувати, щоб не розкрилися деякі його підозрілі дії.

— Що тут було? — пошепки запитав Фелікс Люціана, найвищого хлопця в класі, який сидів поруч.

— Як завжди, нудно, — ліниво відповів той. — У цій школі ніколи нічого цікавого не відбувається.

* * *

На перерві половина школи спустилася на перший поверх у буфет. Через відсутність автоматів із батончиками черга була вдвічі довша, ніж зазвичай. Фелікс, Нет і Ніка дісталися до буфету тоді, коли шансів що-небудь купити до дзвоника вже не залишилося. На початку черги стояли Целіна і Клеменс, несміливо тримаючись за руки. Клеменс був найтовстішим хлопцем у класі. З Целіною, яка теж не належала до худеньких, його пов'язували взаємна симпатія і схильність до солодоців у будь-якій формі.

— Ходімо звідси, спробуємо на наступній перерві, — буркнув Нет.

Вони піднялися на другий поверх. Біля чоловічого туалету стояв пан Четвер і слухав пані Пумпернікель. Вона щось пояснювала йому, кожну хвилину вказуючи ганчіркою на двері туалету.

— Наче стадо свиней, — долинуло до друзів. — Минув тільки один урок, а підлога вже обгиджена.

— Напевно, «загиджена», — буркнув учитель.

Четвер викладав фізику. Легке черевце, окуляри й сиве волосся надавали йому привабливого вигляду. Учні любили його за цікаві уроки і чудове почуття гумору. Зараз він мав неабияк стурбований вигляд, ворушив вусами і кивав. Нарешті він жестом зупинив словесний потік, що лився з вуст прибиральниці, і зайшов у туалет. Через хвилину всередині кілька разів блимнув спалах фотоапарата.

— На нього не схоже, — сказав Фелікс. — Так перейматися через засмічену підлогу?

Четвер вийшов з туалету, розглядаючи фотографію на екрані мобільного телефона. У другій руці він тримав маленький целофановий пакетик. Він окинув дітей швидким поглядом і спустився сходами на перший поверх.

— Земля на аналіз? — запитав Нет. — Невже Ромашка організував розслідування?

— Допоможімо Бутлерові, — запропонувала Ніка. — Якщо його змусять позбутися всіх його скарбів... це вб'є його.

Наступним уроком була фізика. Четвер запізнився аж на п'ять хвилин і мав стурбований вигляд, однак, коли почався урок, помітно розслабився. Він витяг із кишені срібний олівець, який у разі потреби телескопічно розсувався, як антена, замінюючи указку.

Парти в кабінеті фізики розташовувались у формі підкови, щоб усі могли добре бачити, що відбувається на великому лабораторному столі.

Учитель рухом фокусника зірвав тканину, відкривши довгастих предмет. Ним виявився акваріум, але досить дивної форми. Завдовжки близько півтора метра, висотою всього лише тридцять сантиметрів, а завширшки — ледь п'ять. У ньому не було риб, тільки вода наповнювала його до половини.

— Сьогодні я розповім про електромагнітні хвилі, — почав учитель. — З електромагнітними хвилями ми зустрічаємося щодня. Ви ще пам'ятаєте, що таке хвиля?

Він поклав в акваріум довгу палицю, щоб вона діставала до дна, і обережно по ній стукнув. Поверхнею води розійшлися дрібні хвилі. Коли вода заспокоїлася, він штовхнув палицю повільніше, але сильніше. Цього разу хвилі були нижчими.

— Відстань між гребенями називається довжиною хвилі, — сказав фізик, показуючи указкою на акваріум. — Так само можна порахувати, як часто гребені хвиль ідуть один за одним, — це називається частотою. Хвилі можуть бути короткими і довгими. Так само й електромагнітні хвилі, тільки ті розходяться в просторі навколо нас. Вони наповнюють цей клас, а деякі проникають навіть крізь стіни і наші тіла.

— Як у «Матриці»... — прошепотів Оскар.

Пролунало кілька смішків із кінця класу.

Фізик не збирався нікого втихомирювати або лаяти.

— Ти маєш рацію, — сказав він. — Це добре порівняння. Зараз до цього повернемося.

— Ми їх не бачимо? — раптом запитав Клеменс.

Він не роззирався по класу в пошуках хвиль, але був близьким до цього.

— Деякі з них ми можемо бачити, а власне... все, що ми бачимо, і є електромагнітні хвилі.

— Як у «Матриці»... — повторив Оскар.

— Світло — це електромагнітні хвилі, але певної частоти, — продовжив фізик. — Усе в цьому класі і за вікном ми бачимо завдяки тому, що очей досягають ці хвилі.

— Звідки вони беруться? — знову запитав Клеменс.

— Із сонця або лампочки. Гарячі об'єкти теж посилають їх. Вони відбиваються, наприклад, від... Оскара і досягають наших очей. Завдяки цьому ми бачимо, що Оскар сидить саме там. Бачимо навіть, що зараз він длубається в носі.

У класі пролунав сміх, а Оскар сховав руку під стіл і неприродно випростався.

— Хвилі, що коливаються швидше, сприймаються нашим оком як блакитні, а ті, що коливаються повільніше, тобто з низькою частотою, — червоні. Так ми розпізнаємо кольори. Але, як влучно зауважив наш колега Оскар, з електромагнітними хвилями все як у «Матриці». Ми можемо бачити тільки те, що дозволяють нам побачити. Ми не бачимо, наприклад, вітру або скла, тому що хвиля проходить крізь них майже безперешкодно. Ще гірше, що ми не бачимо всіх діапазонів хвиль. — Фізик походжав уздовж парт, граючи олівцем-указкою. — Якщо хвилі мають високу частоту, тобто їх гребені дуже близько один від одного, світло стає фіолетовим, а потім переходить в ультрафіолет. Його ми вже не бачимо. Ультрафіолетові хвилі корисні влітку. Коли ви лежите на пляжі, вони сприяють засмазі. Якщо хвилі стиснути ще сильніше, то отримаємо рентгенівські промені, саме ті, які використовують, щоб зробити знімок зламаної руки.

— А навпаки? — знову втрутився Клеменс. — Що з дуже червоним світлом?

— Такі хвилі, розтягнуті сильніше, ніж червоні, називаються інфрачервоними, — пояснив фізик. — Інфрачервоних ми теж не бачимо, але можемо відчути...

Він потягнувся до шафки під столом і витягнув звідти праску. Увімкнув її і став чекати, доки вона нагріється. Потім він ходив уздовж парт і просив усіх учнів простягти руки. Він проводив праскою за півметра від них так, щоб усі відчували тепло.

— Тепло йде від розігрітої праски, — сказав він, — або від сонця. Це і є інфрачервоне випромінювання. Дуже слабке інфрачервоне випромінювання використовується в пультах до телевізора. Якщо електромагнітні хвилі розтягти ще сильніше, то отримаємо мікрохвилі. Дуже корисне явище в кухонній мікрохвильовці і мобільних телефонах. Далі будемо розтягувати — отримаємо радіохвилі.

— Зрозумів! — Оскар відчув у собі дух дослідника. — Радіохвилі і світло — це те саме?

— Так, — кивнув фізик. — Радіоприймач із антеною вловлює електромагнітні хвилі навколо себе з конкретною частотою. Шукаючи інші радіостанції, насправді ви змушуєте радіоприймач шукати хвилі з іншою частотою.

— І немає якихось приладів, — запитав Нет, — таких, щоб побачити ці... інші частоти?

— Прилад нічного бачення дозволяє бачити вночі завдяки інфрачервоному випромінюванню. Показує тепло різних речей. Армія дуже любить ці іграшки, тому що добре видно противника, який тепліший, ніж нічне оточення; або, наприклад, помітні гарячі двигуни танків. Іншим приладом є радар, дію якого, ймовірно, ви добре знаєте. Так само радіотелескопи, які обшукують космічний простір на дуже великих діапазонах хвиль. Може, таким чином ми коли-небудь відкриємо іншу цивілізацію?

Урок, на якому нікому не було нудно, перервав дзвоник. Четвер склав телескопічну указку і промовив:

— На наступному уроці ми будемо обговорювати явища, що супроводжують поширення хвиль.

* * *

Фелікс, Нет і Ніка, вживши всіх необхідних запобіжних заходів, щоб ніхто їх не помітив, піднялися на горище. Вони замкнули за собою двері й вузькими дерев'яними сходами піднялись у свою штаб-

квартиру. Ця штаб-квартира була чимось на зразок таємного укриття, клубом для посвячених, у якому вони могли на дозвіллі спокійно спілкуватися. Друзі облаштували її на початку навчального року в затишному приміщенні, яке тривалий час було всіма забуте. Двобічно похилий дах, у якому були малі півкруглі віконця, опускався майже до підлоги. З інших двох боків приміщення закінчувалося стінами, що відділяли його від спортивного залу та решти горища. Тут було багато мотлоху, переважно поламані меблі. Уздовж двох високих стін стояли дуже старі шафи та стелажі. Посередині були три криві крісла і низький столик, який з одного боку спирався на цеглини, — ці меблі друзі притягли сюди самі. Інтер'єр доповнювали великий тріснутий глобус, якісь архаїчні прилади для фізики, кілька опудал тварин і безліч дрібниць невідомого призначення. У щілини між дошками перегородки було видно довге захаращене горище.

Друзі сіли в крісла.

— З того часу, як ми востаннє сиділи в цих кріслах, багато сталося, — зітхнула Ніка.

Вони не приходили сюди з Великодня.

— Я думаю, вони щось знайшли в тринадцятому зошиті професора Кушмінського, — сказав Фелікс. — Учора пізно ввечері батькові зателефонували з Міністерства особливих справ. Він зібрався за півгодини й поїхав на море.

— Чому на море? — здивувалася Ніка. — Я думала, що в зошиті розрахунки до цього двигуна... анти... якось там.

— Антигравітаційного, — підказав Фелікс. — Здається, кільканадцять учених працювали над ним два тижні. Вони читали зошит, намагаючись зрозуміти формули та креслення. Схоже, вчора ввечері вони таки щось з'ясували. І це має бути дуже важливим, бо татко не любить подорожувати вночі. В іншій ситуації він би почекав до ранку.

— Якщо дізнаєшся щось більше, — очі Нета заблищали, — розкажеш нам, правда?

Фелікс похитав головою.

— У мене ніколи не виходило щось із нього витягти. Він з одержимістю зберігає все в таємниці.

— Але, може, про щось менш таємне він розповість?

— Краще подумаймо, як допомогти Бутлерові, — нагадала Ніка.

— То він вже не старий Плюгавець? — уїдливо запитав Нет.

— Може, і Плюгавець, але це нічого не змінює. З ним постійно щось трапляється. Мені його трохи шкода.

— У мене така гіпотеза, — почав Фелікс. — Теоретично Можлива Катастрофа, коротко ТМК. Досить зробити кілька на перший погляд несуттєвих помилок, забути про якусь дрібницю або відкласти щось на потім. Також можна мати добрі наміри, але не продумати справи. Усі ці недбалості об'єднуються проти нас і призводять до чогось... тотально, максимально катастрофічного.

— Іноді я ставлю склянку з водою на корпус комп'ютера, — зізнався Нет. — Коли розіллється, це буде ТМК.

— Щось на кшталт цього.

— Або це як заправляти машину і палити поруч, — підказала Ніка. — Тоді точно настане ТМК.

— Саме так, — погодився Фелікс. — ТМК — це катастрофа, якої можна уникнути, якщо продумати все заздалегідь.

— З Бутлером це відбувається досить часто, — зазначив Нет. — Він неухвально.

— З нами це теж відбувається часто... — додала Ніка.

— Гаразд, — перервав Фелікс. — Основне питання звучить так: що потрібно зробити, щоб Ромашка змінив рішення?

— Ну не знаю, Лінійка вперта, — скривився Нет. — Пам'ятаєте робота, який повзав і через якого вона викликала службу винищення комах?

— Є ще батьки тих дівчат, — нагадала Ніка.

— Думаймо... — Нет театралью схопив себе за підборіддя і підняв брову. — Можна уявити павуків як плюшевих. Такі самохідні, інтерактивні плюшеві іграшки. Шкода тільки, що не муркочуть, коли їх гладиш... Ви любите такі штучки.

Ніка закотила очі.

— Дівчат, швидше за все, ми не переконаємо, навіть якщо з'ясуємо, хто вони, — сказав Фелікс. — А може, є ще щось, чого ми взагалі не знаємо. Почнемо з Ромашки. Як його переконати?

— Я не це мала на увазі, — заперчила Ніка. — Потрібно переконати батьків отих дівчат і Лінійку. Тоді Ромашка не чіпатиме

Бутлера.

— Ми що, перетворюємося на благодійну організацію? — запитав Нет.

— Потрібен залізний аргумент, — задумався Фелікс. — Щось, що переконає всіх... Заробити гроші ми ще встигнемо, — усміхнувся він.

— Знайомий мені цей вираз обличчя. — Нет теж усміхнувся. — Геніальна ідея, купа роботи і нуль вигоди.

— Матеріаліст... — буркнула Ніка.

— У мене це від тата.

— Розкажи нам, що ти задумав, — попросила Ніка Фелікса.

— Дізнається, — відповів хлопець. — Але я сам цим займуся. Це особиста справа. Хтось мені щось винен, так я принаймні думаю...

У цей момент пролунав дзвінок на третій урок.

* * *

До школи під'їхало таксі. З нього вийшла тридцятирічна на вигляд блондинка з маленьким цифровим диктофоном і паперовим блокнотом у руці. Фелікс чекав на сходах уже кілька хвилин і одразу підійшов до неї.

— Фелікс Полоній, — представився він.

— Ягода Єськоновська, — усміхнулася вона і простягнула руку. — Я пам'ятаю цю школу, але тебе не пам'ятаю. Ах так... Хтось під тебе косив. Ішлося про ту аферу з духами. Брудна справа...

— Дякую, що ви приїхали. І так швидко.

— Якраз нічого не відбувається. — Журналістка знизала плечима. — Ніякого цунамі, ніякої катастрофи, ніякої нової слідчої комісії в сеймі, терористи теж нічого не підірвали. Ми не можемо випустити чисту сторінку, тому через брак сенсацій репортаж про школу — зовсім непогано. Де цей божевільний професор?

Фелікс провів її на другий поверх.

— Перші двері праворуч, — сказав він, зупиняючись перед поворотом. — Тільки, будь ласка, не виказуйте мене, не кажіть, що це я вам подзвонив.

— Окей. Подивимося, чи варто було...

Вона поправила обтислий жакет і міні-спідницю. Щойно вона підійшла до дверей, професор вийшов із класу зі схиленою головою, вочевидь кудись поспішаючи. Раптово він побачив репортерку і зупинився.

— Професор Бутлер? — запитала вона, простягаючи руку. — Ягода Єсьоновська, «Сенсаційна хроніка». Я хотіла б поговорити про вашу роботу з молоддю.

Професор повільно взяв її за руку, одночасно розпрямляючи плечі і втягуючи живіт.

— З величезним задоволення, адже це моя доля, — промовив він зовсім незвичним тоном і галантно поцілував її руку. Потім показав на двері кабінету.

Коли журналістка ввійшла, професор оглянув коридор, пригладив масне волосся, після чого витер долоні об фартух. Застебнув верхній ґудзик, усміхнувся і зайшов до класу. Фелікс усе це бачив з-за рогу. Він не очікував, що професор буде так поводитися.

— Як ви виростили таку чудову папороть? — ще встиг почути Фелікс питання журналістки.

— О, моя люба, це було нелегко...

Фелікс визнав, що все пройшло якнайкраще, і віддав цю справу на розсуд долі.

* * *

Пані Констанція Константинопольська почала урок географії з опису політичної ситуації в Венесуелі. Вона саме розповідала про соціальний поділ у Каракасі, столиці цієї країни, коли двері в клас відчинилися.

— Вибачте, Констанціє, — сказав директор. Він увійшов, тримаючи в руці папірець. — Це справа кількох хвилин... Прошу зараз усіх устати і показати свою підощву.

— Схоже, Пумпернікель розлютилася через підлогу, — прошепотів Фелікс. — Перевіряє, хто міг її забруднити.

— Нам що, потрібно носити змінне взуття, як пращурам? — прошепотів Нет.

Ромашка йшов уздовж парт. Кожен повинен був зігнути коліно і показати йому підшву. Директор порівнював підшви з відбитком на папірці.

Коли він підійшов до Аурелії, та підняла блискучу рожеву шпильку з золотими застібками.

— Моя дорогенька... — Директор похитав головою. — Правилами школи заборонено носити такі високі підбори і... — він ковтнув слину, — і такі короткі спідниці. Завтра одягнися нормально.

— У цій школі є якісь правила? — прошепотів із щирим подивом Нет.

Аурелія, чорнява красуня, всміхнулася вибачливо, блиснувши біленькими зубками. Ніці невідомо чому згадався фільм «Щелепи».

Підійшовши до Ніки й побачивши її підшву, директор насупив брови, біля Нета насупив їх ще сильніше, а оглянувши черевики Фелікса, зітхнув і сховав папірець.

— Феліксе, Нете і Ніко, ходіть зі мною, — сказав він і за мить додав: — З речами.

Вони презирнулися, але швидко склали речі й вийшли. Їх провели поглядами в повному мовчанні. Із сусіднього класу вийшов Четвер. У руках він теж тримав папірець.

— Можеш не шукати більше, — зітхнув Ромашка.

Фізик здивовано подивився на друзів. Він склав свій аркуш учетверо й поклав у кишеню.

— Ти впевнений, Юліуше? — запитав він.

— Скоро дізнаємося, — відповів директор і подав знак рукою Феліксові, Нету і Ніці йти слідом.

Він ішов попереду, розмахуючи руками. Він був нижчим за учнів, але важив стільки, скільки вся трійця, узята разом. Вони спустилися на перший поверх і дісталися до секретаріату. Хеленка, секретарка директора, послала їм недружній погляд поверх пляшечок із лаком. Вона тримала руки з розчепіреними пальцями, піднятими догори, а запах, що наповнював секретаріат, говорив, що вона тільки хвилину тому закінчила фарбувати нігті. Директор із докором подивився на неї і сам відчинив двері, оббиті штучною шкірою. Жестом запросив учнів у кабінет. Вони були тут уже кілька разів, але за власним бажанням. Оздоблення кабінету віддавало дешевим шиком — наскільки

дозволяли скромні фінанси школи. Тільки шкіряний диван і два крісла були дійсно гарні.

— Фелікс Полоній, Нет Білецький і Ніка Міцкевич... — сказав Ромашка, показуючи на диван. Сам він сів у крісло навпроти. — Ваша трійця має видатний талант потрапляти в неприємності. Однак цього разу ви справді перестаралися.

Його тон виказував збудження, якого друзі ніколи досі в директора не помічали. Він поклав на низький стіл маленький целофановий пакет. У ньому були три зім'яті недопалки.

— Ти знаєш, що правилами заборонено палити в школі? — Він подивився на Фелікса.

— Я не палю, — відповів приголомшено хлопець.

— Це навіть не цигарки! Я б краще не знав, що то за зараза.

— Але ми не курили...

— Тоді, може, розкажіть мені, звідки там узялися ваші сліди? — запитав Ромашка, розкладаючи на стільниці кілька фотографій. На брудній підлозі були відбитки черевиків і три затоптані недопалки. — Чітко видно, що ви довгий час крутилися посередині туалету. Що можна там робити вранці о сьомій сорок п'ять? Подивіться сюди. — Директор указав на одну з фотографій. — Тут добре видно, що ти затоптав оті недопалки.

Фелікс завагався. Він міг розповісти про гігантську мухоловку, але тоді виказав би Бутлера. Він не хотів цього робити.

— Ці недопалки там лежали і просто диміли, — відповів він. — Ми їх погасили.

— Милий хлопчику, я не знаю людини, яка з власної волі гасить чужі цигарки.

— Значить, мене вичитують за те, що я добре вихований? — обурився Фелікс. — Правилами не заборонено затоптувати недопалки! Навіть пропонується дбати про порядок на території школи!

— Покажи, що у тебе в кишенях, — зажадав директор.

Фелікс неохоче виклав на стіл уміст усіх своїх кишень.

— Ага! — переможно вигукнув Ромашка, витягуючи з купи дрібниць металеву запальничку. — Навіщо тобі запальничка, якщо ти не палиш?

— Мені важко це пояснити зараз, але вона іноді може стати в пригоді...

— Я не бачу жодного іншого пояснення, навіщо учень носить запальничку в школі!

З-за дверей, що з'єднували кабінет із секретаріатом, пролунав приглушений телефонний дзвінок.

— Там чітко видно відбитки черевиків вашої трійці, — сказав директор, — і великі черевики на пласкій підошві. Це, певно, дилер. Якщо скажете, хто він, може, я не буду таким суворим.

Друзі мовчали, а телефон продовжував дзвонити. Хеленка не могла підняти слухавку, бо свіжий лак на нігтях ще не висох. Ромашка подивився на двері і стиснув кулаки.

— Ти, напевно, давно куриш, — звернувся він до Нета, який неприродно випростався, немов його вдарило блискавкою. — Ти занадто худий, і волосся в тебе таке... дивне.

Нет не міг вичавити з себе ані слова. Він хотів знизати плечима, але з цього вийшло якесь смикання.

— Ну ось... — Директор похитав головою.

— Вибачте, але ми нічого поганого не зробили, — промовив Фелікс. — Ці фотографії доводять тільки те, що ми були в цьому туалеті. А це не заборонено.

— Правда? А зараз ти, молода леді, — Ромашка вказав пальцем на Ніку, — поясниш мені, що робила в чоловічому туалеті.

Ніка розгубилася. Вона відкрила рот, але тут же його закрила. Вона теж не хотіла розповідати правду, а нічого іншого не могла придумати. Телефон нарешті перестав дзвонити.

— Ці фотографії доводять тільки те, що там були її черевики, — видушив із себе Нет.

Ніка заплющила очі, відчуваючи, що зараз почнеться. Ромашка почервонів і підхопився з крісла.

— Досить! — гаркнув він, пригрозивши пальцем. Його голос став писклявим. — Ви відсторонені. Завтра на великій перерві хочу бачити вас разом з батьками! А зараз геть із мого кабінету! І зі школи теж! ! ! А ваші речі залишаться тут... до з'ясування!

Вони зірвалися з дивана і вибігли з кабінету, вилетіли зі школи і зупинилися лишень на тротуарі.

— Ну він і оскажений. — Нет сховав у кишені тремтливі руки. — Він же не викине нас? Наші предки платять внески.

Друзі презирнулися, не знаючи, що сказати або зробити.

— Ходімо в «Зайві калорії», — запропонував Фелікс. — Трохи прийдемо до тям.

Вони перейшли вулицю, штовхнули двері з маленькими кольоровими скельцями і зайшли в затишне приміщення. Темні дерев'яні панелі, пастельні шпалери та маленькі лампи в абажурах надавали інтер'єру вигляду англійського пабу. Це було гарне місце для того, щоб заспокоїтися. Пані Бася, господиня кав'ярні, усміхнулася їм і одразу ж почала готувати гарячий шоколад.

— Ну ти шляхетний. — Нет похитав головою, коли вони сіли за свій улюблений столик у кутку. — Бутлера ж не виганяють. Можна було про все розповісти. У нього забрали б тільки тих чудовиськ.

— Якось... не зміг, — відповів Фелікс. — Ти теж міг усе розповісти.

— У мене сталося коротке замикання в мізках, і я нічого не зміг із себе видушити.

— Ну а потім, коли вже видушив... — зітхнула Ніка.

Нет утупився в стіл.

— Але щоб Четвер улаштував нам таке... — буркнув він.

— Це не його провина, — заперечила Ніка. — Він просто збирав докази.

— Хоча б журналістка ні про що не довідалася, — буркнув Фелікс. — Бо тоді в неї точно буде сенсація.

— Мене дуже цікавить, — додав Нет, — коли мені повернуть комп'ютер.

Пані Бася підійшла до столу з тацею і поставила перед ними чашки з шоколадом, над яким підіймалася пара.

— Що за вирази облич? — зауважила вона. — Якісь проблеми?

Вони кивнули. Пані Бася була надзвичайно мила. Довге світле волосся діставало майже до поясу і контрастувало з чорним светром та чорною спідницею. У Фелікса таке волосся завжди асоціювалося з ангельською добротою. Коли він був маленьким, у мами була саме така зачіска. Потім вона підстригла волосся, стала директоркою і вже ніколи ні на що не мала часу.

Пані Бася подивилася на них, чекаючи, що вони ще скажуть.

КУПИТИ